

Király Ignác: Hálaadás Bulányi Gyurka bácsi halálának 11. évfordulóján

2021. június 5.

Hálát adok, hogy áldott emlékü Gyurka bácsi gyökeret és szárnyat jelentett számunkra!

1.) Az ő **gyökerei** között ott volt az apai, pofonokkal is kifejezett szigor. Normára nevelték, erőszakkal. Ebből született meg a mi jézusi nevelési irányulásunk: normára nevelés szelíden. Hosszú volt az ő útja, míg visszatekintve nyugodtan tudta elmesélni gyerekkori lemondásait és beismerni, hogy „Ebből lett, hogy nyolcszor szólítottak ki az évzárón jutalmazásra.” Hálát adok, hogy szóban és írásban elmesélte ezeket is nekünk!

2.) Hálát adok, hogy beavatott **küzdemeibe** önmagával, magyarságával, Egyházunkkal és Jézusunkkal. A kislányok neki is csuda szépek voltak, de a Jézust követés is csuda szép volt számára. Feldolgozta magában a papi rend és a házasság szentségeinek természetellenes ellentétként való beállítást, és mikor már én mentem hozzá a jó pap, vagy jó papa őrlődésemmel, akkor nem cölibátus melletti agitátorként, hanem rám figyelő testvérbarátként állt mellettem. Egész életét végig kísérte Egyházunkkal való küzdelme. Érte és nem ellene élt. Hálás vagyok, hogy annyira szerette volna Jézus-arcúvá segíteni az Egyházat, hogy még a vezető hierarchiával való egyenlőtlen küzdelmet is vállalta. Ebben sokat jelentett számára, hogy visszagondolhatott arra, hogy fiatalon otthont talált a piarista rendben: „A Kalazantinumban jó volt élni. Nekem való világ volt.” A küzdelmek sokasága azért volt feldolgozható számára, mert Jézus példáját követve, nem a hatalmi harcoktól, nem a kollaboráns megalkuvásoktól várt egyházi megújulást, hanem a személytől személyig érő kisközösségi megtérésektől, a személyes apostolkodásunktól remélte ezt. Hálát adok, hogy olyan erős volt Jézusra figyelő és a mindennapokban helytállni akaró ereje, hogy elmondhatom: felülről és belülről vezérelt, Bokrot alapító atyánk volt.

3.) Hálát adok ránk figyelő **önfegyelméért**. A dohányzás elleni küzdelmeiben mi kértük, hogy inkább tartsunk cigiszünetet, minthogy rezegjen körülötte a levegő. Hálát adok fejét lehajtani tudó megalázkodásaiért, mert a mi öntudatoskodásainkat is szerénységre segítette. Mikor valaki a Gyöker közösségben – hála Istennek, csak egyszer volt ilyen a fél évszázadunk alatt – azt kiabálta neki, hogy „lépj te ki a közösségből!”, lehajtotta a fejét és ránk bízta a helyzet megoldását. Mikor 2008-ban, szerintem élete legnagyobb Bokortól kapott gorombaságát szenvedte, szinte sokkolta a hatalmi politikába keveredés veszélyére figyelmeztetni akaró testvéri szó. Idézem az ő kesergését, dühét, sértettségét: „A Magyar Népköztársaság... a Magyar Püspöki Kar... a Hittani Kongregáció... után tudomásul veszem a Bokor Képviselőtársaság ítéletét is... és visszaküldöm a számomra adományozott Bokor-aranynagydíjat.” Hála és hála legyen azért, hogy jól viselt bennünket és példa számunkra, hogy jól viseljük mi is egymást. Nem a megsértődés, a dühösség a bűn, hanem az ebből származó magatartás a döntő. Hálát adok, hogy mikor az „Érted Vagyok”-ban nem közölték egyik írását, akkor bedühödött és elindította a máig élő és szolgáló lapunkat, a Koinóniát. Hálát adok a jó példájáért!

4.) Hálát adok, hogy „oly korban élhettem a földön”, melyben összehozott Gyurka bácsival az élet. Hallhattam szavát, láthattam arcjátékaiban a benne zajló érzelmeket, olvashattam nyomdába vívés előtt számtalan írását. Láthattam álmához való ragaszkodását, és az irreális álmairól való lemondásait. Hálát adok Gyurka bácsinknak, hogy nem élem meg iránta való szeretetlenségnek, hogy nem építettünk olyan nagycsaládos házat, melyben ő még odavette volna Teri nénit, Vadas Éva nénit, Turiák Ildit és még ki tudja kiket egy szerzetesi részlegbe. Nem építettünk együtt házat, de építhettem vele, kis segédmunkásként mellette, valami sokkal jelentősebbet, az Isten Országát. Hálát adok, hogy ma is, mikor nem találom helyemet a mindennapokban, levehetem polcunkról valamelyik könyvét és arra is gondolhatok, hogy majd ismét találkozunk...